

*Een dans van licht
en chaos*

*Een Dans van Licht en
Chaos*

Jana Bollens

*Opgedragen aan mijn lieve man, Jens. Mijn steunpilaar,
mijn rots, de Zen van mijn verhaal, die het licht in mij zag
lang voor ik dat zelf deed.*

Schrijver: Jana Bollens
Coverontwerp: gemodificeerde beelden doormiddel van
derden.
ISBN: 9789465548210
© Jana Bollens

Hoofdstuk 1

Vreemde Ontmoeting

Als je één speciale Gave kon kiezen, welke zou dat dan zijn? Het was een vraag waar Ira al vaak over had nagedacht. Maar ze wist zelf ook wel dat de wereld geen sprookje was. Nee, je kon je Gave niet kiezen. Al was het wel zeker dat ze er eentje zou krijgen.

Ira was er ondertussen zo aan gewend geraakt om anderen hun Gave te zien gebruiken, dat het haar niet eens meer opviel. Maar vandaag was anders. Ze keek naar de vrouw die een sterrenhemel projecteerde voor de buggy van haar tweejarige dochtertje. Ze staarde bijna naar de man die met iemand telepathisch contact leek te hebben. Telepathie was een zeldzame Gave. Wat een gelukzak!

Elke keer als ze een andere Gave zag, voelde ze een steek van jaloezie, maar vandaag was het toch anders. Ze haalde haar gsm tevoorschijn en keek op de klok. Over twintig minuten verwachtte haar moeder haar thuis. De datum flickerde op het scherm, alsof ze anders zou vergeten dat het vandaag de belangrijkste verjaardag van haar leven was. Vandaag werd ze achttien, wat betekende dat haar Gave moest komen. Iedereen kreeg zijn of haar Gave tussen de zestien en achttien jaar. Ze had er lang genoeg op moeten wachten, maar vandaag was het dan eindelijk zover. Ze zette het scherm uit en keek naar haar reflectie. Haar blonde haren waren warrig door de wind en het werd wel eens tijd voor een kappersbeurt. Tenminste als ze genoeg

zakgeld bij elkaar kon sprokkelen. Misschien kon ze er beter zelf nog eens de schaar inzetten. Haar groene ogen keken terug. Ze vond niet dat ze er ouder uitzag, of toch niet 'volwassen' zoals men haar nu zou noemen. Door haar kleinere en smalle gestalte was ze er zeker van dat een vreemde haar voor jonger zou aanzien.

Ze stak haar gsm weer in haar zak en ademde de frisse winterlucht in. Daar zou ze vandaag niet van wakker liggen. Hoe ze er ook uitzag, ze werd wel degelijk achttien. De zon scheen op haar bleke huid en de zak boodschappen bungelde in haar hand. Ze had nog nooit zo hard naar een verjaardag uitgekeken. Ze was die ochtend zingend uit bed gesprongen, had al dansend het huis gepoetst en de was gedaan. Na de boodschappen was ze klaar voor vandaag en hoefde ze een hele dag helemaal niets te doen. Wat een luxe! Ze zou de hele dag alleen maar kunnen genieten en hopelijk haar Gave uittesten.

Ze stopte haar huppelende pas toen ze voor de bakkerij stond. Haar blik viel op de glanzende snoepappels achter de toonbank en het water liep haar al in de mond. Ze kon al horen wat haar moeder ervan zou zeggen: dat is alleen maar ongezonde troep en geldverspilling. Ze beet op haar lip. Het was een speciale dag, niet? Dan kon dat wel een keertje. Daarbij zou ze er wel voor zorgen dat ze de appel naar binnen had gewerkt voordat ze weer thuis kwam.

De bel boven de deur rinkelde toen ze de bakkerij binnenstapte. De geur van versgebakken broodjes bereikte haar neus en deed haar maag nog harder rammelen. De warmte van de bakkerij was een enorm contrast met de winterse kou van buiten. Ze liep naar de lange, lichtbruine toonbank en keek door het glas naar de heerlijke gebakjes die daar lagen. De bakkersvrouw kwam door de deur achter de toonbank tevoorschijn met een schaal verse koekjes. Haar gerimpelde handen gloeiden rood op, waardoor de

stoom van de koekjes opsteeg. De vrouw glimlachte naar haar toen ze haar zag, terwijl ze moeiteloos het zachte deeg transformeerde in knapperige koekjes.

"Goedemorgen, Ira. Waar kan ik je mee helpen?"

Ira glimlachte. "Dag, Gail. Een snoepappel, alsjeblieft."

Gail zette de schaal aan de kant waar de koekjes konden afkoelen. Haar handen kleurden weer normaal zodra ze de schaal losliet. Ira staarde er openlijk naar. Hoe geweldig zou het zijn om een Hitte-Gave te hebben? Dat zou het koken wel een stuk makkelijker maken. Van alle klusjes vond ze koken het meest tijdrovend. Toch stond haar moeder erop dat er elke dag vers eten op tafel stond en dat was Ira's taak. Nu ja, één ervan. Behalve vandaag dan. Eindelijk een dag waarop ze niet in de keuken hoefde te staan.

Gail grinnikte toen ze de snoepappel aan Ira overhandigde. "Een bijzondere dag vandaag?" gokte ze.

Ira grijnsde. "Dat kan je wel zeggen."

Gail nam het geld aan dat Ira op de toonbank had gelegd en stopte het in de kassa. "Nou, laat het dan maar extra goed smaken."

"Oh, dat lukt wel."

Ira's glimlach werd nog breder toen ze met de appel de warme bakkerij uitliep. Ze rilde toen de winterlucht haar opnieuw omhelsde, maar dat kon haar glimlach niet onderdrukken. Ze kreunde bijna toen ze een hap nam. Dit zou ze elke week wel kunnen eten. Wat haar moeder er ook van zei, dit was goed besteed zakgeld. Daarbij was het haar speciale dag en ze zou van elke seconde ervan genieten.

Onderweg naar huis droomde ze over welke Gave ze zou kunnen krijgen. Al haar hele leven had ze zich afgevraagd wat het zou kunnen zijn. Een Gave hoorde bij jou en was vaak iets wat helemaal bij je persoonlijkheid paste. Het stond bij de geboorte al vast wat je Gave zou worden, maar deze bleef netjes opgeborgen tot het juiste moment.

Een koude windvlaag trok haar uit haar gedachten en ze keek uit over het kleine, open pleintje waar de wind was doorgekomen. In de verte kon ze de kilometershoge lichtstraal zien die afkomstig was van de Wachterstoren. Het was de Wachter die toezicht hield over alle Gaven en hij besliste wanneer hij deze vrijgaf. Tenminste, dat was wat ze haar op school vertelden. Haar ouders geloofden immers dat de Wachter slechts een symbolisch figuur was en dat je Gave vanzelf vrijkwam wanneer je er klaar voor was. Ira wist niet wat ze ervan moest geloven, maar ze bleef toch even staan om naar de toren te kijken.

"Vergeet me niet vandaag," fluisterde ze zachtjes.

Niemand wist wie de Wachter was of hoe hij of zij eruitzag. Sommigen beweerden dat dat was omdat hij zijn toren nooit verliet. Anderen beweerden dat hij dit deed om onpartijdig te blijven. Wie het ook was, ze hoopte maar dat deze persoon aan haar zou denken vandaag. Voor één keertje wilde ze weten hoe het voelde om belangrijk te zijn.

Toen er nog een koude windvlaag voorbijkwam, rukte ze haar blik los van de toren en liep weer verder naar huis. Zou ze een Vliegende kunnen zijn? Het leek haar heerlijk om door de lucht te vliegen. Of misschien een Projector? Ze hield van tekenen en dat zou het zoveel interessanter maken om te schetsen. Haar vriendin Hylee kon projecteren en dit deed ze vaak terwijl ze een boek las zodat alles als een film voor haar neus afspeelde. Ira vond het fascinerend om ernaar te kijken. Zo'n Gave zou ze ook wel willen. Of misschien werd ze wel een Onzichtbare. Dat zou haar misschien nog het minst verbazen. Voor de meeste mensen was ze immers al bijna zo goed als onzichtbaar. Ze viel nooit op in de menigte en stond niet graag in het middelpunt van de aandacht. Soms hadden mensen niet eens door dat ze er was. Het maakte haar ondertussen eigenlijk niet meer uit welke Gave ze zou krijgen. Alles was goed op dit moment.

Ze was zo in gedachten verzonken dat ze amper keek waar ze heen ging. Zodra ze de hoek omging, knalde ze hard tegen iemand aan. Ze schrok zo dat ze achteruit strompelde en op haar achterste terecht kwam. De boodschappen en de snoepappel vlogen uit haar handen.

"Auw," bracht ze uit. Dat was meteen een les waarom ze beter niet moest dagdromen op straat.

Ze wreef over haar neus waarmee ze tegen de andere persoon was aangelopen en haar blik gleed naar de boodschappen die verspreid over de stoep lagen. Ernaast stonden twee paar sneakers bij een lichtblauwe jeans. De eigenaar van de jeans hurkte voor haar. Bijna onmiddellijk werd ze gevangen door een paar helderblauwe ogen die extra leken te fonkelen door de warme glimlach die ermee gepaard ging. De jongen kon niet veel ouder zijn dan zij. Zijn lichtbruine haar viel tot net boven zijn wenkbrauwen en hij had een glimlach op zijn gezicht die de hele straat wel leek op te lichten.

"Sorry daarvoor," zei hij. "Ik zag je even niet aankomen."

Het duurde even voor ze haar stem terugvond. "Het geeft niet," antwoordde ze snel. "Ik lette ook niet op."

Ze rukte haar blik los van de blauwe ogen en keek naar de boodschappen die uit de zak waren gevallen. Haar goede humeur nam onmiddellijk een duik toen ze haar kostbare snoepappel op de vuile grond zag liggen. Daar ging haar verjaardagssnoep en ze had geen tijd meer om een nieuwe te halen.

Met een zucht begon ze de boodschappen bij elkaar te rapen. De jongen greep de zak die ze had laten vallen en hielp haar. Ze bloosde toen hij alle verjaardagskaarsen, vlaggen en lintjes in de zak stopte.

"Grote plannen?" vroeg hij toen hij de zak teruggaf. Ze keek hem opnieuw aan en zijn ogen leken wel te fonkelen van plezier. Hij leek haar zo vreemd en toch werkte zijn lach

bijna aanstekelijk. Alsof hij geen zorg ter wereld had, alsof hij de hare zo wegnam.

"Het is mijn verjaardag vandaag," bracht ze uit. Al had ze geen idee waarom deze vreemdeling dat zou willen weten.

Zijn lach leek nog breder te worden. "Is dat zo?"

Ze nam de zak van hem over en stond op. Hij rechte zijn rug en stopte zijn handen nonchalant in zijn zakken. Ze keek beteuterd naar haar snoepappel die ze had laten liggen. Die kon ze toch niet meer opeten. De jongen volgde haar blik.

"Oh, juist," zei hij en hij raapte de snoepappel op. "Dat kunnen we niet maken op je verjaardag."

Hij zwaaide met zijn hand langs de appel en tot Ira's verbazing leek de appel weer te groeien, alsof hij de appel letterlijk terugspoelde in de tijd tot hij weer een volledige, nieuwe snoepappel in zijn hand hield.

Ze staaarde hem met open mond aan. "Jij bent een Tijd?"

Ze kon het haast niet geloven. Een Tijd! Dat was een uiterst zeldzame Gave en ze had het met eigen ogen van dichtbij kunnen zien. Het leek hem niet eens moeite te kosten. Hij grinnikte en gaf haar de appel aan.

"Zoiets, ja," zei hij. "Gefeliciteerd met je verjaardag."

"Dank je."

Ze nam de appel aan en staaarde ernaar, nog half in shock van zijn uitzonderlijke Gave die hij net zo luchtig had gebruikt. Er was geen spoorje vuil meer te bekennen. Ze kon zelfs niet meer zien waar ze er al happen uit had genomen. De jongen stopte zijn handen weer in zijn zakken en liep haar voorbij. Zodra ze van de schok was bekomen, draaide ze zich weer om, maar ze zag hem nergens meer. Had ze zijn naam moeten vragen? Dat was misschien wel zo beleefd geweest. Aan de andere kant had hij haar naam ook niet gevraagd.

Ze keek weer naar de appel en haalde toen glimlachend haar schouders op. Het maakte vast niet uit. Ze had de

jongen nog nooit gezien, die blauwe ogen zou ze zich wel herinnerd hebben. Hij was vast niet van hier in de buurt, dus wat was de kans dat ze hem ooit nog zou tegenkomen? Ze nam een hap van haar nieuwe appel en ze kon zweren dat het zelfs nog beter smaakte dan daarvoor. Ze wierp een blik op haar horloge en daarmee vergat ze de vreemde jongen. Ze had nog tien minuten om thuis te komen.

Dit keer hield ze haar ogen stevig op de weg voor haar en neuriënd liep ze naar huis.

Hoofdstuk 2

Verjaardag

“ Ik ben thuis!" riep Ira toen ze hun appartement binnenliep. Ze schopte haar schoenen uit in de kleine hal en zette ze netjes op het schoenenrek. Ze stopte even om in de spiegel te kijken. Haar haren staken alle kanten op en haar wangen waren rood van de kou. Haar nichtje, Lylia, had haar overgehaald om wat make-up te dragen op een speciale dag als vandaag, maar er was niet veel van te zien. Ze vond zelf ook niet dat de make-up veel veranderde aan haar uiterlijk en zelfs haar ouders leken het niet te merken als ze het dan eens droeg. Ze was gewoon Ira. Ze haalde haar handen door haar haren zodat het er weer wat beter bij lag en liep verder.

Ze woonde met haar ouders en nichtje in een duplexappartement aan de rand van hun kwadrant. Het kwadrant had de vorm van een cirkel met als middelpunt de Wachterstoren. Hoe dichterbij de toren, hoe drukker de stad werd. Hun thuis was nog steeds drukker dan het platteland dat enkele kilometers verderop begon, maar niet zo druk als het centrum. Ze vond het zelf de ideale woonplaats, dicht genoeg bij alle winkels en de school, maar ver genoeg verwijderd van het drukke stadsleven.

Zodra ze zich omdraaide, viel haar blik op Lylia's schoenen die alweer door de gang uitgegooid waren. Ze zuchtte. Ze zou niet eens weten waarvoor Lylia schoenen nodig had gehad. Het was niet dat ze vandaag naar buiten

hoefde. Ira had zich zoals elke zaterdag de hele voormiddag beziggehouden met opruimen en poetsen. Ze raapte snel Lylia's schoenen op en zette ze weer op het rek.

Ze liep snel door naar de keuken waar ze haar moeder aantrof met wat vermoedelijk haar verjaardagstaart was. Het was een vreemd en zeldzaam gezicht om haar moeder in de keuken te zien. Toch was Ira enorm dankbaar dat ze zich speciaal voor haar verjaardag nog eens wilde uitsloven. Ze had een lichtblauwe schort rond haar slanke middel gebonden. Ira vroeg zich onmiddellijk af waar ze dat oude ding vandaan had getoverd. Ze zag zelfs wat bloem in haar altijd perfecte, korte, blonde haren.

Haar moeder keek op toen ze Ira hoorde. Haar groene ogen en blonde haren waren identiek aan die van Ira. Alleen had haar moeder net wat meer rondingen die bij Ira koppig tegenvielen en was haar moeder ook veel langer van gestalte. Haar vader had vroeger wel vaker een grapje gemaakt dat ze een kopie van haar moeder was, maar dan zoals een printer met te weinig inkt. Toen ze klein was, had ze altijd gedacht dat de lengte en de rondingen wel zouden komen, maar ze was altijd slank gebleven en sinds haar zestiende was ze ook niet veel meer gegroeid.

"Jij bent vroeg," zei haar moeder. "We zijn nog niet helemaal klaar."

Ira zette de boodschappen op tafel en gluurde voorzichtig naar de taart. Haar moeder schoof wat op zodat ze niets kon zien.

"Niet spieken!" zei ze. "Je vader is ook nog met de cadeaus bezig. Ga je dus nog maar even op je kamer verstoppen, dan kunnen we straks vieren."

Ira rolde met haar ogen. "Goed dan."

Dat zou ze zich geen twee keer laten zeggen. Een hele namiddag lekker niksen en genieten. Ze draaide zich om.

Haar moeder raakte nog snel haar arm aan. "Heb je al...?" vroeg ze. "Ik bedoel, is er al iets anders?"

Ira bleef staan en keek haar aan. *Haar Gave*. Het was ondertussen al middag en ze kon niet zeggen of ze al iets anders had gevoeld dan normaal.

"Nog niet," zei ze.

Ze zag haar moeders lippen even verstrakken toen ze knikte. Ira wuifde het snel weg.

"Nog even in spanning afwachten!" riep ze vrolijk uit en ze haastte zich uit de keuken. Na vandaag zou ze die blik niet meer hoeven te zien, bij geen van haar ouders. Vandaag zou ze een absoluut fantastische Gave krijgen en haar ouders trots kunnen maken.

Ze had nog uren de tijd voordat haar Gave kon komen. Het was nog tot middernacht haar verjaardag. Daarbij was ze al de hele dag zo druk in de weer geweest, dat ze het vast niet eens had gevoeld als haar Gave toch was gekomen. Hoewel dat misschien ook niet helemaal klopte. Ze wachtte al twee jaar vol spanning op haar Gave. De minste tinteling of verandering zou ze waarschijnlijk wel gemerkt hebben. Toch besloot ze het op de drukte van de dag te steken. Als ze even op bed zou gaan liggen, zou ze vast wel iets voelen.

Ze kon het niet laten om toch even te gaan spieken in de woonkamer. Haar vader was druk aan het worstelen met het inpakpapier en de lintjes. Ze hoorde hem vloeken toen er een lintje knapte en ze dook snel achter de deur. Ze had geen zin in zijn razernij op haar verjaardag, dus sloop ze snel achteruit en rende de trap op. Er was maar één dag in het jaar die volledig om haar draaide, waarop ze zich speciaal mocht voelen, en ze zou van elke seconde genieten.

Ze liep haar kamer binnen en plofte op bed. Ze staarde naar het plafond en probeerde te voelen of er al iets anders was. Alles voelde nog steeds hetzelfde. Ze had al zo vaak met

anderen over hun Gave gesproken, maar het bleef een mysterie wat ze nu eigenlijk zou moeten voelen. Sommigen beweerden dat ze een tintelend gevoel kregen, anderen zeiden dat ze er ziek of zelfs duizelig van werden en nog anderen zeiden dat ze hun Gave plots gewoon gebruikten zonder het te beseffen. Haar lichaam voelde nog steeds hetzelfde. Ze dacht na over wat ze die dag had gedaan, maar er waren voor zover ze wist ook geen vreemde dingen gebeurd. Ze zuchtte. Waarom moest het ook allemaal zo vaag zijn? Ze strekte haar handen uit en probeerde haar Gave naar buiten te duwen, of misschien iets te laten bewegen. Er gebeurde helemaal niets. Ze staarde naar haar vingers en probeerde te zien of er misschien toch iets anders was. Alles leek nog steeds hetzelfde en ze liet haar armen weer vallen.

Haar vingers tikten nerveus tegen de matras. Nee, hier gewoon blijven liggen zou haar helemaal gek maken. Ze rolde op haar zij en tastte onder het bed naar haar schetsblok. Ze kon maar beter haar handen bezighouden. En wie weet? Misschien kwam haar Gave wel als ze met datgene bezig was wat ze het liefste deed.

Haar gedachten gingen zo snel dat ze geen beeld voor de ogen kon halen. Ze draaide het potlood zo snel tussen haar vingers dat het uiteindelijk uit haar hand vloog. Ze dacht na over welke Gave ze zou kunnen krijgen en hoe het eruit zou kunnen zien. Sommigen beweerden weleens dat hoe later je je Gave kreeg, hoe krachtiger of zeldzamer deze was. Haar ouders geloofden er niet in, maar stiekem hoopte ze er toch een beetje op. Ze dacht aan die ene jongen die ze tegen het lijf was gelopen. Een Tijd, dan zou ze misschien niet langer zo onzichtbaar zijn. Ze dagdroomde over hoe het zou zijn om een Tijd te zijn. Niemand op school zou haar nog als een buitenbeentje zien, haar ouders zouden haar trots aan anderen voorstellen en ze zou misschien niet langer in de

schaduw van haar nichtje moeten lopen. Ze had nooit echt behoefte gehad om in de spotlight te staan, maar voor één keertje wilde ze weleens speciaal zijn.

Ze probeerde het gezicht van de jongen voor de geest te halen toen hij haar snoepappel zo eenvoudig had teruggespoeld in de tijd. Hoe makkelijk moest zijn leven zijn met zo'n Gave? Voor ze het wist, vloog haar potlood over het papier.

Ze gromde toen ze zijn fonkelende ogen niet goed op papier kreeg. Ze had de jongen dan ook maar enkele seconden gezien, dat maakte het niet makkelijker. Zijn glimlach ging haar beter af. Zelfs vanop papier werkte het aanstekelijk.

De ogen begonnen net ergens op te lijken toen haar nichtje, Lylia, plots naar binnen kwam waaien.

"Gelukkige verjaardag, nicht!" riep ze vrolijk uit.

Haar blonde krullen dansten op haar schouders. Ira schoot overeind en sloeg snel haar schetsblok dicht. Het laatste wat ze wilde, was dat Lylia haar erop zou betrappen dat ze jongens zat te tekenen. Daar zou ze nooit het laatste van horen.

Lylia plofte naast haar op het bed zonder acht te slaan op haar schetsblok en met haar hand veegde ze haar krullen naar achteren. Ze kon nu al zien dat ze zeker weer twintig minuten bezig was geweest om haar make-up goed aan te brengen. De rondingen die Ira miste, waren bij Lylia zeker niet te missen en zoals gewoonlijk droeg ze ook kleding die deze extra accentueerde. Ira zag de enorme blinkende oorbellen die ze vorige kerst van haar ouders had gekregen. Lylia was een jaar jonger, maar iedereen dacht altijd dat ze de oudste was.

"En hoe verloopt je dag tot nu toe?" vroeg ze vrolijk.

Ira haalde haar schouders op. "Een heerlijke snoepappel gegeten, straks nog taart en uiteraard cadeaus. Ik mag niet klagen."

Lylia rolde met haar ogen. "Ja ja, maar jouw Gave? Het is de laatste dag! Je zult toch al iets gevoeld hebben?"

Ira's grijs haperde terwijl die grote blauwe ogen vol afwachting op haar gericht stonden. Ze zou haar dag niet laten verpesten, niet door Lylia. Het was nog maar middag, het kon nog uren duren voor haar Gave kwam.

"Nog niet," zei ze. "Maar het is dan ook nog tot middernacht mijn verjaardag."

Lylia trok een peinzend gezicht en Ira keek snel weg. Geen Gave krijgen was onmogelijk. In extreem zeldzame gevallen gebeurde het weleens dat iemand geen Gave kreeg, maar dat waren bijna altijd jonge jeugdcriminelen die al zware misdrijven hadden gepleegd. Ze had de wet nog nooit overtreden. Ze had zelfs nog nooit een nota gehad op school. Het was gewoon onmogelijk dat ze geen Gave zou krijgen, wat Lylia ook wilde beweren.

Haar nichtje had het de laatste jaren al lachend weleens aangehaald dat ze misschien geen Gave zou krijgen. De eerste keer was Ira razend geworden en dat was ook een van de eerste keren geweest dat Lylia zelfs van haar ouders een standje had gekregen. Geen Gave krijgen zou de allergrootste schande zijn die haar kon overkomen. Ze had het toen niet aan haar hart laten komen, maar vandaag was inderdaad de laatste dag. Als haar Gave vandaag niet zou komen...

Ze schudde die gedachte snel uit haar hoofd. Nee, vandaag was het haar dag. Lylia probeerde haar gewoon op de kast te jagen omdat ze voor het eerst in jaren eens niet in de belangstelling stond. Ira's Gave zou komen en dan zou ze eens aan iedereen laten zien wie ze echt was. Ze kon zich de

gezichten van haar ouders en vrienden al voorstellen als ze met een enorme zeldzame Gave voor de dag zou komen.

Lylia keek bedachtzaam vooruit. Een spiegeltje zweefde vanuit het niets naar haar toe terwijl ze een lippenstift naar haar lippen bracht. Ira perste haar lippen op elkaar.

"Maar je hebt nog niets gevoeld? Ik weet nog dat ik die ochtend wakker werd en mijn tandenborstel uit het niets begon te bewegen!"

Ira pufte. "Ja ja."

Ze kende dit verhaal al. Lylia had het nog maar duizend keer opnieuw verteld. Lylia mocht dan een jaar jonger zijn, ze had haar Gave op de dag van haar zestiende verjaardag al gekregen. En niet zo verbazingwekkend had zij Telekinese gekregen. Zo kon ze bijvoorbeeld haar haren borstelen, tanden poetsen, haar bed opmaken en in haar dagboek schrijven op hetzelfde moment. Het had niemand verbaasd. Lylia was altijd iemand geweest die steeds handen te kort leek te hebben.

Ira's ouders waren zo in de wolken geweest dat ze een maand lang over niets anders hadden kunnen praten. Ira was het ondertussen wel een beetje gewoon om in Lylia's schaduw te leven, maar sindsdien was alles nog zoveel erger geworden. Lylia woonde het grootste deel van de tijd bij hen omdat haar ouders vaak op reis waren. Ze bezochten vaak andere kwadranten en moesten vaak weken of zelfs maanden op reis voordat ze konden terugkomen. Ze had niets tegen haar nichtje en ze hield van haar familie, maar heel soms, zoals toen Lylia haar Gave had gekregen, vroeg ze zich af of haar ouders wel blij waren met haar als dochter. En of ze niet liever iemand zoals Lylia hadden gehad.

Het spiegeltje voor Lylia klapte dicht en viel in haar uitgestoken hand. "Ik wil alleen maar helpen."

Helpen. Ja, dat had Ira wel vaker gehoord. Lylia stond op. "Je zult wel een Gave krijgen," zei ze toen ze weer naar de

deur liep. "Uiteindelijk moet er wel iets goed mis zijn als het niet zo is."

Ze glimlachte naar haar, maar de woorden kwamen harder aan bij Ira dan Lylia waarschijnlijk bedoelde.

"Wacht maar tot je mijn cadeau ziet," zei ze. "Daar verbleekt je Gave nog bij."

En toen waaide ze de kamer weer uit.

Ira bleef nog even naar de deur staren. Lylia zou haar humeur niet verpesten. Ze zou haar Gave krijgen, het kon gewoon niet anders. Ze keek naar haar handen. Ze wilde er haast niet aan denken wat haar ouders zouden doen als ze geen Gave kreeg. Ze balde haar handen tot vuisten. Daar kon ze maar beter niet aan denken. Het was ook gewoon niet mogelijk.

Een geluidje van haar laptop trok haar uit haar malende gedachten. Ze sprong op van het bed en liep naar het bureau. Een berichtje van Hylee, een van haar vriendinnen van school.

Gelukkige verjaardag, Ira! Hopelijk heb je al een geweldige Gave gekregen!

Een glimlach verscheen op haar gezicht terwijl ze een bedankje terugstuurde. Van de anderen had ze nog geen berichtje ontvangen, maar dat verwachtte ze ook niet. Ze waren vast met andere dingen bezig, dat kon ze hen niet kwalijk nemen. Het verbaasde haar zelfs een beetje dat Hylee haar verjaardag had onthouden.

Ze besloot nog even met Hylee te chatten voordat ze met haar familie haar verjaardag zou vieren. Dat zou haar gedachten wel verzetten.

Een paar uur later was het absoluut feest en Ira vergat alle zorgen die ze ooit had gehad. Haar moeder had heerlijk gekookt en de cadeaus leken te blijven komen. De hele woonkamer hing vol met slingers en vlaggen speciaal voor

haar. Ze had een splinternieuwe computer gekregen die ze volgend jaar op de universiteit kon gebruiken. Ze had het uitgild als een klein kind toen ze die had uitgepakt. Van Lylia had ze een hele nieuwe set make-up gekregen. Niet dat ze dat vaak droeg, maar ze bedankte haar nichtje nog steeds uitgebreid. Ze kreeg ook nog een nieuw schetsblok en nieuwe potloden. Er werd gelachen, gegeten en gedronken en Ira voelde zich absoluut extatisch.

Toen de zon begon te zakken en het tijd werd om de enorme taart aan te snijden, begonnen de zenuwen stilaan naar binnen te sluipen. Ze voelde nog steeds niets en er was ook nog steeds niets vreemds gebeurd dat zou kunnen wijzen op een Gave. Ze merkte dat ook haar ouders haar regelmatig blikken toewierpen, maar ze waren gelukkig wel gestopt met vragen of ze al iets voelde. Haar ogen gleden steeds vaker naar de grote klok aan de muur. Er was nog steeds tijd, haar Gave zou komen.

De taart was heerlijk en daarna genoten ze allemaal nog van een glaasje bubbels. Er werd nog steeds gelachen, maar alles begon stilaan wat geforceerder te voelen. De minuten leken steeds luider voorbij te tikken terwijl de nacht de lucht overnam. Opnieuw een blik op haar horloge. Nog een paar uur te gaan tot middernacht. Haar vingers tikten nerveus tegen haar glas terwijl ze probeerde te voelen of er al iets was veranderd. Maar wat zou ze moeten voelen? Ze had geen idee. Naarmate middernacht steeds dichterbij kwam, werd iedereen stiller en stiller. Zelfs Lylia die altijd zo uitbundig was, viel volledig stil.

Uiteindelijk piepte Ira's horloge op hetzelfde moment dat de grote klok middernacht sloeg en er gebeurde nog steeds niets. En dat moment was waarschijnlijk het afgrijselijkste moment van haar leven.

Hoofdstuk 3

Drama

Heel even bleef het doodstil aan tafel. Het enige teken dat de tijd nog steeds doorging, was het bijna oorverdovende tikken van de klok. Het leek door de woonkamer te galmen. Ira staarde naar de kruimels van haar verjaardagstaart op haar bord. Ze was zo zeker geweest, zo vol hoop. Dit had haar dag moeten zijn. Nu voelde ze alleen maar ongeloof. Dit kon toch niet gebeuren? Ze had door Lylia's opmerkingen wel eens nachtmerries gehad, maar ze had altijd geweten dat het gewoon onmogelijk was. Althans daar was ze tot vandaag zeker van geweest.

Ze zocht naar iets in haar binnenste, een sprankje dat ze had gemist, hoe klein dan ook. Er moest iets zijn, er moest-.
"En?"

Ze schrok op van haar vaders stem. Zijn eerder fonkelende ogen keken hard en ze herkende dat scherpe randje in zijn stem. De knokkels van zijn stevig op elkaar geklemde handen kleurden wit en Ira's mond werd droog. Ze wendde snel haar blik van hem af. Een onzichtbare Gave was nu welkom geweest. Of de Gave om gewoon te verdwijnen.

Een traan ontsnapte uit haar ogen terwijl ze wanhopig zocht naar iets. Er moest iets zijn, het moest gewoon, maar ze voelde helemaal niets.

"Ik- ik denk dat er iets is misgelopen," zei ze zacht. Haar stem kwam haast niet boven een gefluister. Toen ze naar zijn knalrode gezicht gluurde, was het duidelijk dat hij haar had gehoord.

Haar moeder boog zich naar haar toe. "Voel je echt helemaal niets?"

Ira schudde haar hoofd terwijl ze nog meer tranen voelde prikken.

"Dat is onmogelijk!"

Ira kromp in elkaar toen haar vader losbarstte. Zelfs Lylia aan de andere kant van de tafel dook in elkaar.

Zijn stoel viel achterover toen hij opsprong en iedereen aan tafel werd muisstil. "Wat heb je gedaan? Is dit een grap?"

Ira dook nog verder in elkaar. "Ik heb niets gedaan, ik begrijp het niet..."

"Leugenaar!" brulde haar vader. "Als je echt geen Gave hebt gekregen, dan is daar een reden voor! Wat heb je gedaan?!"

Ze kneep haar ogen samen. Ze had helemaal niets gedaan, maar ze zou niets kunnen zeggen om hem daar op dit moment van te overtuigen. Niet als hij zo in zijn razernij was geschoten.

"Laten we allemaal even kalmeren," kwam haar moeder ertussen. "Ira zou niets doen wat haar Gave zou kunnen kosten. Toch?"

Haar vader richtte zich nu tot haar. "Ben je daar zeker van? Want op dit moment spreekt alles in haar nadeel."

Ira keek hem bijna smekend aan. "Pap, ik beloof-"

"Zwijg!"

Ze zag zijn hand niet eens door de lucht vliegen. Ze had zelfs niet door dat hij haar had geslagen tot haar wang begon te branden. Haar ogen werden groot, maar ze durfde haar hand zelfs niet op te heffen. Ze had haar vader vaker

razend gezien, maar nog nooit had hij haar geslagen. Zelfs Lylia zag nu lijkbleek en verroerde geen spier.

Het volgende moment voelde Ira een hand op haar schouder. Ze keek op naar haar moeder. Ze keek haar zelfs niet aan, maar Ira begreep onmiddellijk wat ze bedoelde. Ze sprong op van haar stoel en haastte zich de kamer uit. Nog geen seconde later hoorde ze haar vader alweer tekeer gaan. Haar moeder was de enige die tegen hem durfde in te gaan als hij zo razend was.

Ze rende zonder te stoppen door naar haar kamer en sloeg de deur dicht. Haar ademhaling ging gejaagd en ze staarde met grote ogen haar kamer in. Haar wang prikte nu enorm en ze kwam er voorzichtig met haar vingers aan. Ze kon zich niet herinneren dat haar vader ooit zo naar haar had gekeken, laat staan dat hij haar ooit geslagen had. Zelfs in zijn ergste uitbarstingen had hij haar nooit aangeraakt. Hoewel de absolute walging in zijn ogen waarschijnlijk nog veel erger was.

Als verdoofd ging ze op haar bed zitten en trok haar knieën op. De muren waren niet dik, dus ze kon haar ouders nog steeds horen. Woorden die ze beter nooit had gehoord vonden hun weg naar haar slaapkamer. Schande, teleurstelling, waardeloos.

De woorden echoden door haar hoofd. Ze kon het hen niet kwalijk nemen, zo dacht ze nu ook over zichzelf. Ze snikte zachtjes.

Een tijdje later hoorde ze iemand op de deur kloppen. Aangezien haar ouders nog steeds tegen elkaar tekeer gingen, kon het alleen maar Lylia zijn. Toch weigerde ze zelfs voor haar de deur te openen. Ze wilde op dit moment niemand zien. Eigenlijk was ze het liefst gewoon van de aardbol verdwenen.

Ze bleef op haar bed zitten tot het geroep stopte en de stilte terugkeerde in huis. Haar gedachten gingen nog steeds aan lichtsnelheid. Wat was er gebeurd? Waar was het misgelopen? Het was onmogelijk, alles aan de hele situatie voelde zo onecht, alsof ze elk moment wakker kon worden uit een nare droom. Ze staaarde naar haar handen, maar ze voelde of zag niets. Alles was nog precies hetzelfde.

Ze staaarde met lege ogen naar de wekker naast haar bed. De uren kropen langzaam voorbij en de slaap kwam niet. Af en toe kneep ze zichzelf om te zien of ze toch niet droomde. De hele dag had om haar moeten draaien en zelfs dat was haar ontnomen.

Toen de klok vier uur sloeg, hees ze zichzelf uit bed en opende voorzichtig haar kamerdeur. Het appartement was muisstil. Haar ouders zouden ondertussen vast slapen en Lylia ook. Op haar tenen sloop ze de trap af naar de woonkamer. Daar bleef ze even staan. De tafel was nog precies zoals ze het had achtergelaten: borden met kruimels van haar heerlijke verjaardagstaart, glazen die nog glinsterden van de heerlijke drank en de linten van haar uitgepakte cadeaus.

Toen ze dichterbij kwam zag ze haar splinternieuwe potloden verspreid over de grond liggen. De doos lag opengeslagen enkele meters verder. Dat was vast haar vader geweest die in zijn razernij haar spullen op de grond had gegooid. De stoelen lagen ook verspreid over de woonkamer en er lagen glasscherven naast de tafel. De computer die ze had gekregen was zelfs nergens meer te bekennen. Wat een mooie dag had moeten zijn, was geëindigd in een regelrecht drama. Ze slikte haar tranen in en begon de kamer op te ruimen.

Pas toen de keuken en de tafel weer spik en span waren, begon ze voorzichtig de potloden op te rapen. De doos was

gelukkig niet kapotgegaan, maar ze wist nu al dat meerdere potloden waarschijnlijk niet langer bruikbaar waren. Enkelen waren gebroken of gebarsten. Toch legde ze deze uiterst voorzichtig weer in de doos en zette ze op de kast. Ze durfde de potloden niet mee naar haar kamer te nemen. Geen enkel cadeau durfde ze mee te nemen. Ze vond haar nieuwe schetsblok ook ergens op de grond geslingerd. Enkele papieren waren gekreukt, maar het grootste deel zag er nog redelijk bruikbaar uit. Ze legde het schetsblok op de kast en bekeek de woonkamer en keuken nog een keertje. Alles was schoon en opgeruimd, alsof de vorige dag nooit was gebeurd.

Ze haalde nog enkele broodjes uit de verpakking en legde ze op een ovenschaal, klaar om gebakken te worden, en zette een timer op de koffieautomaat. Daarna sloop ze de trap weer op en sloot ze zich op in haar kamer.

Ze wist niet hoe, maar in de loop van de ochtend was ze uiteindelijk toch in slaap gevallen. Ze werd wakker van geklop op de deur en de stem van haar moeder die zei dat ze iets moest komen eten. Ira keek slaperig naar het klokje op haar gsm. Het was al bijna middag. Na alles wat er de vorige dag was gebeurd, voelde ze zich leeg. Misschien had ze gehoopt dat ze zich toch anders zou voelen als ze wakker was, maar ze voelde zich nog steeds helemaal hetzelfde. Gave-loos. Ze trok haar deken over haar hoofd en probeerde te doen alsof ze niet bestond. Toen haar moeder nogmaals klopte, stond ze uiteindelijk op.

Haar moeder klonk rustiger dan de vorige dag, maar ook zij kon de spanning niet volledig uit haar stem houden. Ira's maag rammelde, maar de gedachte dat ze de anderen onder ogen moest komen, benam haar de eetlust. Het voelde nog steeds als een nare droom en ze kon eerlijk zeggen dat ze doodsbang was voor hoe haar vader zou reageren.

Uiteindelijk sleepte ze zichzelf de kamer uit. Haar voeten voelden aan als lood terwijl ze de kamer uit schuifelde. Ze kon Lylia horen praten met haar moeder in de keuken toen ze de trap afliep. Hun gesprek viel echter onmiddellijk stil toen ze in de keuken verscheen. Alle ogen vlogen meteen haar kant op en ze kon wel door de grond zakken. Ze durfde niemand rechtstreeks aan te kijken. Tot haar opluchting keek haar vader niet op van zijn krant. Ze schoof een stoel achteruit en ging zitten.

Lylia was de eerste die een glimlach op haar gezicht toverde en plofte op de stoel naast haar. "Goeiemorgen, nichtje. Voel je al wat anders?"

Ira schudde haar hoofd. Ze merkte vaag hoe haar vader wat harder in de krant kneep. Ze perste haar lippen op elkaar. Haar wang prikte nog steeds van de vorige dag. Dat wilde ze absoluut niet nogmaals meemaken. Haar moeder zette een bord met broodjes op tafel en ging nu ook zitten.

Ira probeerde geen enkel geluid te maken terwijl ze op haar broodje knabbelde. De spanning was om te snijden en niemand leek te weten hoe ze zich moesten gedragen. Ira kon zichzelf bijna letterlijk voelen krimpen. Ze was blij toen iedereen naar de woonkamer verdween en zij alleen achterbleef om de keuken op te ruimen. Al was de opluchting nog groter toen ze iets later weer naar haar kamer kon ontsnappen.

Niet dat ze daar van de realiteit gespaard bleef. Haar gsm bleef maar piepen met verschillende berichtjes, de meeste van Hylee. Ze had er enkele gelezen, maar nog niet geantwoord. De berichtjes waren allemaal hetzelfde: welke Gave had ze gekregen? Hoe voelde het om een Gave te hebben? Waarom had ze ook rondgeroepen dat het dit weekend haar verjaardag was? En hoe zou ze hen ooit moeten vertellen dat ze geen Gave had? De reactie van haar

ouders was al erg genoeg, maar wie zou er nog bevriend met haar willen zijn als ze erachter zouden komen?

Tranen rolden over haar wangen. Ze was het zo gewoon geworden om onzichtbaar te zijn en voor het eerst in haar leven had ze gezien willen worden. Het leek wel of het universum haar daar nu voor strafte. Ze liet zich op de grond zakken en verborg haar gezicht in haar handen.

Een week ging voorbij, maar er veranderde niets. Elke ochtend hoopte ze dat haar Gave alsnog zou komen, dat ze gewoon wat te laat was, maar elke dag opnieuw werd ze teleurgesteld. Thuis werd het niet beter. Haar moeder had de eerste dagen nog een paar keer gevraagd of er iets was veranderd, maar ook zij leek de hoop daarna op te geven.

Haar vader sprak geen woord tegen haar. Hij keek haar zelfs niet aan. De enige keer dat hij naar haar had gekeken, was drie dagen na haar feestje, toen hij haar nieuwe potloden en schetsblok in de openhaard had gegooid. Ira had haar best moeten doen om haar tranen tegen te houden. Zijn blik was zo hard, zo leeg van emotie geweest. Het was een nieuwe blik en die had zoveel pijn gedaan, dat ze misschien wel blij was dat hij daarna niet meer naar haar had gekeken. Haar nieuwe laptop stond nu op Lylia's kamer.

Ze durfde niet meer naar school, dus had ze haar leerkrachten een mail gestuurd dat ze buikgriep had. Ze hadden gelukkig allemaal ingestemd om haar huiswerk op te sturen zodat ze thuis kon werken. Dat had ze vast te danken aan haar jaren als voorbeeldige student. Ze had zelfs overwogen om te vragen of ze de rest van het schooljaar thuis kon werken, maar dat had ze nog niet aangedurfd. Haar gsm had ze al enkele dagen uitgezet. De berichtjes bleven maar komen en ze kon het niet meer aan om ze te lezen.

Ze had even gevreesd voor de reactie van haar ouders dat ze niet naar school ging, maar er kwam niets. Niemand vroeg hoe het met haar ging, niemand vroeg waarom ze niet naar school ging.

Hoe langer ze erover nadacht, hoe meer ze aan zichzelf begon te twijfelen. Misschien hadden haar ouders wel gelijk en verdiende ze geen Gave. Misschien had ze echt iets gedaan waardoor de Wachter had besloten dat ze haar Gave niet kreeg. Ze lag er nachtenlang van wakker, maar ze kon niet bedenken wat voor vreselijks ze gedaan kon hebben. Had ze een ouder vrouwtje niet geholpen toen ze uit de winkel was gekomen? Had ze slecht gesproken over Lylia of haar ouders? Of misschien had ze iets vergeten af te rekenen in de winkel? Ze had absoluut geen idee.

Pas na een week zette ze haar gsm weer op. Haar vriendinnen van school hadden niet opgegeven. Ze scrollde door de tientallen berichten die steeds meer een ongeruste toon aannamen. Ze voelde zich onmiddellijk schuldig. Behalve een bericht dat ze ziek was, had ze hen niets meer laten weten. Ze had hen ook nog steeds niets verteld over haar Gave. Ze waren natuurlijk ook niet dom, en aan hun berichten te zien hadden ze heel goed door dat ze niet gewoon ziek was.

Aangezien ze nog steeds de moed niet had om de school te vragen thuis te studeren, besloot ze dat het misschien beter was om eerst hen onder ogen te komen. Dan kon ze nog steeds besluiten wat ze zou doen. Uiteindelijk zou ze ooit weer naar buiten moeten. En dan liever in een klein caf  etje met enkele vertrouwde gezichten. Lylia en haar ouders zouden die zondag toch gaan shoppen. Dus dat zou het ideale moment zijn.

Ze stuurde met bevende vingers of ze wilden afspreken in hun vertrouwde koffiezaak. Daarna stopte ze haar gsm in haar zak en haalde eens diep adem.

Hoofdstuk 4

Vrienden

Sra zat in elkaar gedoken aan haar tafeltje en speelde met haar glas limonade. Ze keek rond als een klein diertje dat in de val zat. Ze had het gevoel dat iedereen aan haar zou kunnen zien dat ze geen Gave had, al sloeg dat natuurlijk nergens op. Ze had haar kap opgezet en probeerde zich erin te verstoppen. Ze vermeed elk oogcontact. Haar hart bonkte als een razende en ze was elke seconde klaar om het op een lopen te zetten.

Het was een klein cafeetje met maar een stuk of tien tafels. Er zaten maar vier andere mensen en deze waren ofwel met elkaar in gesprek of hadden enkel aandacht voor hun gsm. De open ramen lieten het zachte zonlicht binnen, maar hielden de koude buiten. Er speelde rustige, vrolijke muziek op de achtergrond. Alles was zo in contrast met hoe ze zich vanbinnen voelde. Misschien was dit toch niet zo'n goed idee geweest.

Ze overwoog net om toch maar weer naar huis te gaan, toen ze plots de rosse krullen van Reesha herkende, al had Ira haar verder amper kunnen herkennen. Reesha had de Gave van Transformatie die ze maar al te graag gebruikte. Sommige dagen had ze sproeten, andere dagen weer niet. Ook haar haarstijl veranderde zowat elke maand. Ze was in gesprek met Hylee, het kleinere meisje naast haar met lichtbruin, steil haar. Ze glimlachten allebei en zagen er

gewoon ontzettend vrolijk uit. Ira vroeg zich af hoe dat ook alweer voelde.

Hun blik viel op Ira en ze staken hun hand naar haar op. Ira zwaaide zwakjes terug, om toch maar niet te veel aandacht te trekken.

"Lang geleden!" zei Reesha toen ze ging zitten. "We hebben helemaal niets meer gehoord sinds je verjaardag. Wat is er gebeurd? Heeft het iets met je nieuwe Gave te maken?"

"Ja." Hylee ging nu ook zitten. "Je hebt zelfs niet laten weten wat je nieuwe Gave is."

Ira dook als het kon nog verder in elkaar en ze keek haastig rond of er niemand meeluisterde. "Wel," begon ze zachtjes. Het was nu of nooit. Ze kon zich er maar beter snel vanaf maken. Ze ademde diep in. "Er is iets... misgelopen," zei ze.

Reesha fronste. "Wat bedoel je?"

Ira prutste nerveus met haar handen onder de tafel. "Mijn Gave is niet gekomen."

Ze durfde haar vriendinnen niet aankijken, maar toen geen van beiden iets zei, gluurde ze voorzichtig naar hun geschokte gezichten.

"Hoezo, niet gekomen?" vroeg Reesha uiteindelijk.

Ira slikte. "Ik heb geen Gave," zei ze, haar stem kwam amper boven een fluistering uit. Opnieuw keek ze rond om te zien of er iemand meeluisterde. Het laatste wat ze wilde, waren meerdere blikken van vreemden die haar zouden aanstaren en veroordelen.

Hylee fronste. "Maar dat kan toch helemaal niet? Heb je...?"

Ze trok een gezicht en Ira schudde haar hoofd. "Zie je mij al criminele dingen doen?" vroeg Ira. "Ik ga naar school, maak mijn huiswerk, doe mijn klusjes en dat is het. Ik zou niet weten wat ik gedaan kan hebben."

Reesha staarde haar nog steeds aan. "Maar dat kan toch helemaal niet!"

Enkele hoofden draaiden hun kant op en Ira kromp in elkaar van de uitbarsting. Ze trok snel haar kap wat strakker over haar hoofd. Reesha leek te merken dat ze te luid was geweest en sprak wat stiller. "Dan moet er toch een misverstand zijn geweest?" vroeg ze.

Ira kon de tranen alweer in haar ogen voelen prikken. "Ik weet het niet," zei ze zacht. "Ik had gehoopt dat ik alsnog iets zou voelen, maar er is helemaal niets."

Hylee fronste. "Misschien is het een Gave die in een bepaalde omgeving tot uiting komt? Er zijn er een paar, zoals ademen onder water, die je pas opmerkt als je gaat zwemmen."

"Maar moest ik dan niet al iets gevoeld hebben?" vroeg ze zacht.

Hylee's gezicht viel. "Normaal gezien wel..."

Reesha pufte. "Ik zou er niet bij blijven zitten. Als je echt niets gedaan hebt, dan moet er een misverstand zijn. Misschien heb je er gewoon niets van gemerkt."

"Misschien, maar ze kan toch moeilijk alle Gaven gaan testen waarbij je in een bepaalde omgeving moet zijn?"

Reesha haalde haar schouders op. "Ik zou het proberen waard vinden. Beter dat dan Gaveloos."

Ira kromp lichtjes in elkaar bij die opmerking. Reesha bedoelde het vast niet slecht, maar toch kwam het hard binnen. Misschien was het inderdaad wel beter om alle Gaven uit te proberen, maar hoe moest ze daar aan beginnen?

"Of misschien..." begon Hylee. Ira keek haar aan en ze zag een blos op haar wangen komen.

"Of misschien wat?" vroeg Reesha.